

RENA OLSEN

VELED, MINDÖRÖKKÉ

Fordította

Gömöri Péter

RENA OLSEN

**VELED,
MINDÖRÖKKÉ**

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2019

A fordítás alapjául szolgáló mű:

Rena Olsen: *With You Always*

Copyright © 2018 by Renata Olsen

All rights reserved including the right of reproduction in whole or
in part in any form.

This edition published by arrangement with G.P. Putnam's Sons, an imprint of
Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Hungarian translation © Gömöri Péter, 2019

© XXI. Század Kiadó, 2019

ISBN 978 615 5915 40 6

*A nagyszüleimnek, Lyle és Roberta Riebe-nek,
akik mindketten tiszteletre méltó életet éltek.*

A tágas fürdőszobában visszhangot vernek a csapból ütemesen a kádba csobbanó vízcseppek. Az asszony kinyújtja az egyik lábát, bár a hatalmas pezsgőkádban alig ér oda a csap alá, hogy a lábujjával eltorlaszolja a cseppek útját. A kádban álló víz tükörsima felszíne felborzolódik a mozdulatától. Fejét a porcelánkád peremén nyugtatja, hogy pihentesse megfáradt nyakát. A víz már rózsaszín árnyalatú, és az asszony, bár szégyelli, mégis megkönnyebbülést érez, hogy minden véget ért. És végül mégiscsak megmenekül. A férje ezt már nem akadályozhatja meg, többé nincs hatalma felette.

ELSŐ RÉSZ

*EGYSZER VOLT,
HOL NEM VOLT...*

1. fejezet

Talán butaság volt, hogy kihoztam magammal a munkát a szabadba. Pedig olyan jó ötletnek tűnt. Szörnyű klausztrófóbiám volt a szűkös irodai kuckómban, ahová alig-alig hatol be a fény a folyosó végén nyíló ablakból. Afféle világlátott üzletasszonynak képzeltem magam, ahogy ott ülök az irodával szemben lévő park szökőkútjának peremén, a sok használattól patinás utazóbögrémből szürcsölgetem a kávémat, közben fontos jelentéseket böngésgzgetek, és időnként futó, ám mosolygós pillantást vetek a körülöttem játszó gyerekekre. A járókelők egész biztosan észrevennének, és tiszteletet ébresztene bennük az állhatatosságom, amellyel a munkámat végzem még ebédidőben is. *„Milyen lelkiismeretes, szuper-intelligens nő lehet”,* mondanák egymásnak.

A valóság azonban köszönőviszonyban sem volt az ábrándjaimmal. Odakint jóval erősebben tűzött a nap, mint az irodából kinézve gondoltam volna, és még erősen hunyorogva is csak alig-alig tudtam kibetűzni a hófehér papíron a főnöknőm költségvetésének a számsorait. A magam mellé tett papírpohárban már kihűlt a kávé, és olyan erősen fújta a szél, hogy bármelyik pillanatban kiragadhatta volna a kezemből a jelentés lapjait. Hogy a szökőkútban pancsoló, vásott kölyköket már ne is említsem. Ha még egy hideg vízcsepp ráfröccsen a papírra, nekem annyi. De még korainak éreztem, hogy feladjam, és visszavonuljak a kuckómba. A hajamat fél-

refújtam az arcomból, és a kávéspoharamért nyúltam. Talán még ennek a langyos és keserű kávénak is van annyi ereje, hogy átvészseljem vele valahogy a délutánt.

Ami a következő pillanatban történt velem, úgy zajlott le, mint egy film lassított jelenete. Egy, még az eddigieknél is alamuszibb fröcskölés a hátam közepén talált el, amitől csuromvizes lett a vadonatúj kosztümkabátom. A váratlanul a nyakamba zúduló hideg víztől behomorítottam a hátam, és felkiáltottam, a mozdulattól kiejtettem a kávéspoharat a kezemből, a tartalma pedig a már amúgy is gyűrött nadrágomra ömlött. Ugyanabban a pillanatban egy újabb szellőkésnek végül mégiscsak sikerült kitépnie a kezemből a papírköteget, a lapok szárnyra keltek, és szétszóródtak a járókelők lába között.

Félhangosan nagyot káromkodtam, aztán feltápászkodtam, igyekeztem nem törődni a hátamra tapadó vizes borogatással, és nekiiramodtam, hogy összeszedjem a szélben örvénylő és minden irányban szétszóródó papírlapokat, amelyek mintha macska-egér játékot játszottak volna velem. A járókelők kitértek az utamból, ahogy félig meggörnyedve szedgettem a tréfás kedvű papírlapokat. Végre mind megvolt, a gyepen térdelve odaszorítottam az egész paksamétát a mellkasomhoz, és magamban motyogva megpróbáltam kisimítani a nagy kapkodás közben keletkezett szamárfüleket.

Elsőre fel sem tűnt, amikor egy pár tükörfényes félcipő jelent meg az orrom előtt. Összerezentem, amikor a cipő tulajdonosa öblös hangján fentről egy kuncogással jutalmazta a mutatványomat. Pillantásommal elindultam felfelé a drága szövetnadrág szárán, aztán feljebb érve frissen vasalt, hófehér inget, divatos, bíborszínű nyakkendőöt pillantottam meg, végül egy telt ajkú, épp szóra nyíló száját. Valósággal megbabonázott a szimmetrikus arc közepébe szinte geometriai

pontossággal vágott ajak, meg az arc simasága, amelyen még árnyéka sem látszott bármiféle szőrzetnek.

– Nem esett semmi baja, kisasszony? – A szavai végre áthatoltak az agyamat megülő ködön, mire végre becsuktam a számat, ami egy ponton valószínűleg tátva maradt a csodálkozástól. Felpillantottam: egy kristálytiszt, acélkék szempár szegeződött nekem.

– Tessék? – bukott ki belőlem elég bugyután, de vidáman csillogó szeme elárulta, hogy nem ütközött meg rajta. Inkább szórakoztatta az eset.

– Csak azt kérdeztem, nem esett-e baja. – Amikor elmosolyodott, egy apró ránc jelent meg a szeme sarkában, és a látványtól ismét elállt a lélegzetem.

A szél továbbra is a papírjaimat tépázta, ezt használtam mentséggként, hogy megszakítsam vele a szemkontaktust, és zavartan rendezgetni kezdtem az immár tényleg ronggyá gyűrődött jelentésemet.

– Ja, bocsánat. Nem, semmi bajom. Csak ez a paksaméta akart mindenáron megszökni tőlem, de még csírájában elfojtottam a zendülést. – Felkacagtam, hallva a saját harmatgyöngye tréfámat, és kellemesen meglepődtem, amikor ő is velem nevetett.

– Attól tartok, azért egynek mégiscsak sikerült meglógnia – mondta, és az orrom elé tartott egy lapot, rajta a főnöknőm macskakaparáásra emlékeztető, olvashatatlan feljegyzéseivel.

Elkerekedett a szemem. Az a lap volt a repi vacsorameghívások listája, talán az egész paksaméta legfontosabb darabja. Hát persze hogy pont ez próbált meg szárnyra kelni a széllel. Hálásan nyújtottam ki érte a kezemet.

– Nem is sejti, mekkora köszönettel tartozom ezért. Az életemet mentette meg.

Nem rántotta félre a kezét, megvárta, amíg megragadom a papírlap másik végét, de ahelyett, hogy odaadta volna, kö-

zelebb húzott magához. Azonnal megcsapta az orromat a finom és méregdrága kölnijének illata.

– Tényleg? – kérdezte jókedvtől csillogó szemmel, és a tekintetében ott bujkált még valami más is. Kíváncsiság? Vagy talán megtetszettem neki? – Akkor ez valami nagyon fontos iratcsomó lehet. – Végtelen műgonddal lesimított frizurájából megszökött egy sötét tincs, és a homlokába hullott.

– De még mennyire – feleltem, és kényszeredetten felkacagtam, miközben megpróbáltam kirántani a kezéből a papírlapot. De nem engedte, nekem meg kavarni kezdett a gyomrom, magam sem tudom, izgalmamban vagy kínomban. Fogalmam sem volt, mit kellene tennem ilyen helyzetben. Rángassam még erősebben azt a papírt? Vagy inkább engedjem el, és sikoltozva eredjek futásnak? Esetleg lépjek közelebb hozzá, hogy megtudjam, még csábítóbb-e az illata testközlelől?

– Hát jó, de akkor nem adom ingyen – mondta végül. – Eljönne velem vacsorázni?

Vér szökött az arcomba. A kávéfoltos nadrágomra esett a pillantásom. Ez a pasi most randevúra hív? Miután tanúja volt eddigi életem talán legkínosabb pillanatának? Ami még a marketingcégnél töltött első napom blamázsán is túltesz, amikor egész munkaidőben fel-alá masíroztam az irodában vadonatúj és méregdrága blúzomban, amit sikerült félregombolnom. A kollégák mosolyáról azt hittem, a szívélyes fogadtatás jele, nem tudtam, hogy kinevetnek. Miféle marketinges, aki még magát sem tudja rendesen eladni?

– Hát... nem is tudom – feleltem dadogva. – Talán ez még...

– Túl korai? – kérdezte incselkedve, s közben széles mosolyt villantott rám, felfedve szabályos, hófehér fogait.

– Hiszen még a nevét sem tudom – feleltem bólogatva.

– Ez tényleg egy súlyos dilemma – adott igazat elkomrodva. – Bár én azt hiszem, az igazi kérdés inkább az, *kíváncsi-e* a nevemre egyáltalán.

Hogy kíváncsi vagyok-e? Naná! Csak ez az egész kicsit túl gyorsan jött. A szájamat harapdáltam elgondolkodva. A kézenfekvő megoldás az lenne, ha udvariasan visszautasítanám. Épp elég dolgom akadt már hozzá hasonló férfiakkal ahhoz, hogy tudjam, az ilyesmiből sohasem szokott semmi jó kisülni.

De habozásom láthatóan nem vette el a kedvét, elvigyrodott.

– Hát jó. Legalább egy italtra meghívhatom? Mondjuk, munka után. Hat körül? Ha még érdeklí, akkor rendesen bemutatkozhatunk egymásnak.

Már a nyelvem hegyén volt, hogy nemet mondjak. Híszzen mindössze annyit tudtam róla, hogy szép, szimmetrikus arca van, és hibátlan reflexszel kapkodja fel a szökni próbáló papírlapokat. Csak hát a tekintete... komolyan nézett rám, mintha azt üzenné, ez nem csak egy léha játék. Mintha nagyon is fontos lenne neki, hogy igent mondjak. Végül is mit veszíthetek? Az utóbbi időben mindig egy pohár borral a kezemben igyekeztem lazítani a hosszú munkanapok után. Mi lenne, ha ez egyszer nem otthon, magamban innám meg azt a pohár bort? Hanem inkább kellemes társaságban – bár egyelőre még csak a külsőségekről nyilatkozhatom érdemben. Mert tagadhatatlanul vonzónak találtam. Végül bólintottam.

– Rendben, itt leszek.

Izgalom fénye gyúlt a szemében, amikor végre eleresztette a papíromat.

– Nagyszerű. Akkor az esti vizontlátásig. – Biccentett felém, és a dolgára indult.

– Az esti vizionlátásig – ízlelgettem magamban suttogva a szavakat, és közben a mellkasomhoz szorítottam a paksamétát, de a gondolataim egészen máshol jártak, és vadul kaplált a szívem.

Nem messze tőlem az egyik ott játszó gyerek hangos kiáltozása szakított ki a révületemből, hitetlenkedve megráztam a fejem, és elmosolyodtam. Még ott mocorgott bennem a találkozás izgalma, aztán dagadó kebellemmel, amiért egy vadidegen férfi a figyelmére méltatott, elindultam vissza az irodába. Míg a lift felkúszott velem a tizennegyedik emeleti szobáig, megpróbáltam rendbe szedni a paksamétát – kevés sikerrel. Bárcsak beleegyezne Elaine, hogy végre számítógépre vigyük az egész adminisztrációt! Például mindjárt nem kellene órákig betűzgetnem az olvashatatlan ákombákomjait. Az idők során egyre jobban beletanultam, de így is rengeteg időt pocskéltam el a betűzgetéssel.

Levágtam a paksamétát az íróasztalomra, aztán felpillantottam, és észrevettem, hogy Elaine a számítógépe előtt ül, és az ujjai szokatlan gondtalansággal szánkáznak a billentyűzeten. Talán most kellene nyakon ragadnom a kínálkozó lehetőséget. Nagyot sóhajtottam, kisimítottam a nadrágom ráncait, elindultam az irodája felé, és közben erősen reméltem, hogy az arcomon is tükröződik hirtelen jött elszántságom.

Kopogtattam az üvegajtón, és megvártam, amíg felpillant rám, csak azután léptem be.

– Elkészültél már a jelentésekkel? – szegezte nekem a kérdést, mielőtt még kinyöghettem volna, hogy miért jöttem.

– Tessék? – A vállam felett hátrapillantottam az íróasztalomon tornyosuló, gyűrött kupacra. – Ja, persze, már majdnem mindet átnéztem.

– Az jó, mert holnap reggel szükségem lesz rájuk.

– Itt lesz az asztalodon.

Elaine figyelme egy pillanatra sem kalandozott el a képernyőről, az ujjai beszéd közben is a billentyűzeten táncoltak, nyilván valami fontos ügyféllel levelezett. Azon ábrándoztam, bárcsak én is egy lehetnék közülük, és nem csak az egyikük lóti-futija. Miközben tovább álmodoztam, Elaine ujjai lelassultak, és felpillantva azon kaptam, hogy engem figyel.

– Valami mást is akartál mondani, Julia?

Most jött el az ideje, hogy összeszedjem a bátorságomat. Nagy levegőt vettem.

– Hát, ha már rákérdeztél, Elaine – fogtam bele –, átnéztem az összes jelentésedet. Az egyiket majdnem kitépte a szél a kezemből, és erről az jutott az eszembe...

– Te kivitted a jelentéseimet az utcára? – Még kész szerencse, hogy nem meséltem el neki, hány lapot kellett összeszednem a földről.

– Igen, de épp ettől támadt ez az ötletem.

Felvont szemöldökkel hallgatott végig, de szemmel láthatóan érdekelték a javaslataim, időnként bólogatott is hozzánk. Tudtam, hogy mire a mondandóm végére érek, Elaine egész más szemmel tekint majd rám. És ez még csak a kezdet.

– Nem mondd komolyan, hogy első fütyentésre elmész vele. – A tükör előtt állva próbáltam fel egyik ruhámat a másik után, miközben a mobilomon a nővéremmel beszélgettem. Mégse mehetek a titokzatos hódolómmal randira az elázott kosztümbömben és a kávéfoltos nadrágomban, úgyhogy korábban meglógtam, hogy átöltözzem. Úgysem vettem ki az ebédidőmet. A nővérem épp akkor telefonált, amikor szemügyre vettem ruhatáram szájalmas, az alkalomhoz cseppet sem illő kínálatát, és most nyúzott, hogy minél több részletet szedjen ki belőlem.

– Hát persze hogy elmegyek, Kate. Bárcsak láttad volna ezt a pasit. Mintha a Ken baba kelt volna életre. – Igen, talán ez a sárga ruha jó lesz. Elég kacér, vagány, és épp annyira feltűnő, amennyire kell.

– Ez annyira nem jellemző rád, Juli – mondta Kate. – Hiszen még a nevét sem tudod.

Kár, hogy Kate nem láthatta, amikor az égre emeltem a tekintetem.

– Hát épp ezért itt az ideje, hogy végre kilépjek a skatulyámból. – Ledobtam az ágyra a ruhát, és a kozmetikai szereim között kezdtem matatni. Talán túlzás lenne a dögös füstösszem-smink egy koktélnél. Akkor már egyszerűbb lett volna, ha elfogadom a vacsorameghívását. – Különben is, talán csak ez volt mára a napi jócselekedete. Én mondom neked, egy ilyen pasinak gyerekjáték az ismerkedés.

– Csak vigyázz, nehogy túl olcsón add magad. Azt mondtad, hogy jó az ízlése. Ez láthatóan a nőkre is igaz.

– Ez igazán édes tőled, Kate. Még az is lehet, hogy igazad van – feleltem neki, de közben kétkedve megráztam a fejem, bár ezt Kate aligha láthatta.

– Oké, nem muszáj hinned nekem, én akkor is büszke vagyok rád, hugi. A lényeg, hogy kerüld az eldugott helyeket. – Kiéreztem a hangjából az incselkedést, és önkéntelenül elnevettem magam.

– Majd vigyázok magamra. Még paprikaspré is van a táskámban.

Kate harsány nevetését az unokaöcsém, Kyle szakította félbe, aki nagy dérrrel-dúrral berontott a szobába.

– Mamiiiiii! – hallottam a nyafogását.

– Várj egy picit, Ky – mondta neki az anyja. – JJ nénéd-del beszélek. – A lárma semmit sem enyhült a háttérben, de Kate nem foglalkozott vele. – Mondd el, légy szíves, ho-

gyan fogadta Elaine az ötletedet! A szöveges üzenet, amit küldtél, elég rejtélyesen hangzott.

– Megpróbáltam eladni neki az ötletemet, hogy korszerűsítsük az adatfeldolgozási folyamatainkat, és vigyük az egész adatállományt számítógépre – feleltem neki izgatottan, miközben ismét magam elé próbáltam a sárga ruhát a tükör előtt. – Sokáig kutattam, mire végre rábukkantam erre a Sibyl nevű programra, amelyet egy elképesztően ügyes üzletaszony fejlesztett ki, és amiről azt gondoltam, biztosan tetszene Elaine-nek. Bár még vadonatúj ez a program, a szakajtóban máris ódákat zengenek róla... – Itt abba is hagytam a témát, mert még a telefonon keresztül is tisztán éreztem, hogy lanyhul Kate érdeklődése. Elnevettem magam, és inkább visszatértem a saját történetemre. Mindig is elkalandozott a figyelme, ha a munkámmal traktáltam. Az irodai pletykák őszintén érdekelték, de ha az érdemi munkámra terelődött a szó, jobban jártam, ha a zanzásított változatot adtam le neki.

– Csöppet sem készültem fel erre a beszélgetésre. Egyszerűen berontottam hozzá, és kivágtam, hogy mit tartanék jónak, de a végén azt mondta, megfontolja, és arra kért, nézzek utána még néhány másik megoldásnak is, aztán majd eldöntjük, melyik a legjobb.

– Hát ez nagyszerű! – mondta Kate. – Ki tudja, ha kicsit kevesebb időt töltesz az aktatologatással, a végén még hasznát látod a marketinges diplomádnak.

– Hát mindenesetre reménykedjünk – feleltem neki, és igyekeztem megtartani a beszélgetés könnyed tónusát, bár Kate szavai szíven ütöttek. Nem akart megbántani, de azért burkoltan figyelmeztetett rá, hogy nem használom ki eléggé a bennem rejlő potenciált. Kétségtelenül nagyon lassan haladtam előre a számlétrán, és rendszerint Kate nyakába zúdítottam a panaszaimat, amiért nem bíznak rám felelősség-

teljesebb feladatokat. – Elaine a végén azt mondta, előre tudta, hogy egy szép napon felbukkan valaki a cégnél, aki ki-vezeti a kőkorszakból. Őszintén szólva nem is értem, hogyan győzzük ezt a rengeteg munkát ilyen elavult módszerekkel.

– Hát úgy, hogy agyondolgoztatjuk a szegény, túlkvalifikált asszisztenseket – vágta rá Kate.

És ebben tökéletesen igaza volt. Ha sikerülne észszerűen lecsökkentenünk a papírmunkát, jóval több időt fordíthatnánk az ügyfelekkel folytatott kommunikációra és a marketingkampányaink előkészítésére. Jelenleg szinte minden időmet azzal töltöttem, hogy legalább Elaine munkáját megszervezzem. Mielőtt bármit válaszolhattam volna Kate-nek, a másik unokaöcsém, Scott viharzott be a szobába.

– Mama!

– Na jó, nem tartalak fel tovább – mondtam Kate-nek. – De a hétvégén fussunk össze legalább egy italra. Intézd el, hogy valamelyik este Eddie vigyázzon a gyerekekre!

– Megbeszéltük – felelte Kate. – És érezd jól magad ma este! Csak arra ügyelj, hogy mindig rosszul dönts!

– A lehető legrosszabbul, ígérem – válaszoltam neki. – Szeretlek. – Mielőtt letettem a telefont, még fújtam neki egy puszit. Aztán szemügyre vettem a lábbeli-felhozatalt, és kiválasztottam egy majdnem új, vörös körömcipőt. Kate vette az egyik csajos hétvégénken, de csak egyszer volt rajta, aztán át-passzolta nekem. A ma esti alkalom tökéletesnek tűnt, hogy ismét szerephez jusson. Elégedett voltam a választásaimmal. Az órámra pillantottam. A Kate-tel való beszélgetés hoszszabbra nyúlt, mint gondoltam.

A ruhát felakasztottam egy fogásra a fürdőszobában, hogy a gőztől kisimuljanak a ráncai, aztán beugrottam a zuhanyba, és jókedvűen, magamban halkán dúdolva nekifogtam a készülődésnek.

2. fejezet

Hat után néhány perccel ismét ott ültem a szökőkút peremén. Szándékosan késtem egy kicsit, nehogy túl rámenős benyomást keltsek, csakhogy a Szívkirály is ugyanezekkel a kártyákkal játszott, ráadásul ügyesebben, mint én. A délutáni gyerekek már hazamentek, az arra járók többsége a környező irodaházakból kiáramló hivatalnokokból állt, akik vagy sietősen hazafelé tartottak, vagy a munkatársakkal valamelyik közeli bárba egy italtra. A mi cégünktől is feltűnt néhány fiatal titkárnő, akik az utóbbiak táborát gyarapították. Hetente legalább egyszer elmentek együtt valahová, és rendszerint meghívtak engem is, de én gyakran visszautasítottam az invitálást. A legtöbbjükkel jó viszonyban voltam, hiszen mindnyájan ugyanazokkal a gondokkal küszködtünk, szerettünk volna feljebb kapaszkodni a számlélétrán, hogy minél hamarabb megszabadulhassunk azoktól az alantasabb munkáktól, amelyekkel egy gyakornok is könnyedén elboldogult. Azelőtt sűrűbben eljártam velük, de időközben sokuk felelősségteljesebb munkakörökbe lépett, és egy ilyen erős versenyszellemmel áthatott közegben nehéz volt hosszú távon fenntartani ezeket a felületes barátságokat. Miközben tekintetemmel egészen a tér sarkáig követtem a kolléganőimet, észre sem vettem, amikor hozzám lépett.

– Örülök, hogy újra látom. – A hangja felvillanyozott, de meg is nyugtatott. A hanglejtése dallamos volt, anda-

lító, amilyen csak egy magabiztos, nyugodt férfinak lehet. Szó sem volt tétovázásról vagy meglepődésről, hogy tényleg eljöttem. Biztosan tudta, hogy ott leszek. Úgy döntöttem, aznap estére kölcsönveszek tőle némi önbizalmat.

Feléje fordítottam a fejem, és szemérmes pillantással tetőtől talpig végigmértem.

– Elkésett – mondtam neki végül.

– Dehogyan, inkább túl korán érkeztem – nevette el magát. – Úgyhogy le kellett ülnöm oda – mutatott a szökőkút túlsó oldalán álló padra –, hogy amíg ideér, kitaláljam, mi legyen a nyitómondat, amivel már az elején elkápráztathatom.

– És annyit sikerült összehoznia, hogy „*örülök, hogy újra látom*”? – kérdeztem tőle incselkedve.

Ahogy elmosolyodott, kivillantak elképesztően fehér fogai. Bármit megadtam volna érte, hogy egész este így mosolyogjon.

– Na, és hogy vizsgáztam?

Képtelenség lett volna viszonzatlanul hagyni ezt a mosolyt. Felálltam a szökőkút pereméről, és szembefordultam vele.

– Csillagos ötösre.

A vártnál sokkal könnyedebben ment a beszélgetés az én titokzatos lovagommal, akit Bryce-nak hívtak. Bryce Covingtonnak. Olyan fenséges hangzása volt a nevének, hogy úgy éreztem, csakis brit akcentussal szabadna kiejtenem, de azért sikerült megállnom, hogy így szólítsam meg. És Bryce méltónak bizonyult a nevéhez. Igazi úriember volt.

Elindultunk a város legelegánsabb szállodája, a Barrier felé. Bryce mindvégig tisztelettudó távolságban lépkedett mellettem, bár nem húzódott el, amikor a karommal mintegy véletlenül súroltam az övét. Amikor odaértünk, kezét a derekamra tette, miközben az inas kitarta előttünk a bejárati ajtót, és érintésétől az egész testem átforrósodott. Annyira, hogy beleborzongtam, amikor elvette a kezét.

– Csak nem fázik? – kérdezte, és mielőtt még válaszolhat-
tam volna, máris lekapta a válláról a zakóját. – Tessék, terítse
magára! – A finom szövet csak úgy árasztotta magából vise-
lője tiszta citrusillatát. Nem akartam bevallani neki, hogy
pusztán az érintését hiányolom, inkább szorosan magamra
húztam a zakót.

– Köszönöm.

Gyönyörű volt a szálloda belseje; egy boltozatos, arany-
szín brokáttal kitapétázott előcsarnokba jutottunk. A sarok-
ban versenyzongora állt, amelyen egy filigrán, elegáns estélyi
ruhába öltözött nő játszott egy finoman kidolgozott darabot
oly könnyedén, hogy az ujjai szinte nem is érintették a bil-
lentyűket. A recepció és a liftek között londinerek sűrögtek
a fontos vendégek csomagjaival. Igyekeztem semleges arcki-
fejezést ölteni magamra, nehogy eláruljam az áhítatot, ami
úrrá lett rajtam, hogy beléphettem ebbe a szentélybe. Jólle-
het idestova négy éve itt dolgoztam az épülettől alig egy sa-
rokra, sosem merészkedtem be. A főnöknőmnek számtalan-
szor intéztem ide asztalfoglalásokat, de engem sosem hívtak
meg. Mi keresnivalója lenne egy titkárnőnek egy elegáns üz-
leti vacsorán? De abban bíztam, hogy ez rövidesen megvál-
tozik. Az elképzeléseimmel kapcsolatos mai beszélgetésünk
és Elaine reakciója után biztos voltam benne, hogy rövid-
esen felelősségteljesebb munkát fog rám bízni. Lelki szemem
előtt szinte már láttam, ahogy a Burrier éttermének lenyűgöző
pompájában vacsorázunk hármásban egy fontos ügyféllel.

– Fantasztikus, ugye? – súgta a fülembe Bryce, és én me-
gint összereztem. Elnevette magát. – Bocsánat, nem akar-
tam megijeszteni. Jól sejtem, hogy most jár itt először?

– Hát ennyire lerí rólam? – kérdeztem vissza csalódottan,
hogy ilyen könnyen elárultam magam. A gimiben valószínű-
leg ezért nem vettek be soha a színjátzó körbe. Egy fabatkát
sem értem színésznőként.

– Azért ne vegye a szívére – mondta Bryce. – Mert azok az emberek, akik hozzá vannak szokva az ilyen pompához, rendszerint felületesekek. De ahogy az előbb lelassította a lép-teit, és őszintén rácsodálkozott erre a sok gyönyörűségre, az nagyon sokat elmond magáról.

– Vagy inkább a zöldfülűségemről – feleltem neki égre emelt tekintettel.

Bryce erre megtorpant, a két keze közé fogta a vállamat, és szembefordított magával.

– Dehogyan. Nekem valami azt súgja, ha maga ezredszerre járna erre, akkor is megállna, hogy magába szívja a részletek finomságait.

Elöntötte a pír az arcomat, miközben Bryce elengedte a vállamat. Nem várt tőlem választ, aminek amúgy sem volt jelentősége, mivel pillanatnyilag egyetlen értelmes szót sem tudtam volna kinyögni. Ehelyett ismét a derekamra tette a kezét, és a szálloda bárjába vezetett. A sarokban egy apró asztalkán FOGLALT feliratú tábla állt, és amint a főpincér észrevette Bryce-t, odasietett elénk, majd az asztalkához kísért.

– Sosem hallottam még, hogy a bárban is lehet asztalt foglalni – mondtam, és helyet foglaltam a széken, amelyet Bryce udvariasan kihúzott nekem.

– Hát általában tényleg nem lehet – mondta egyszerűen, és ő is leült velem szemben. Aztán rendelt egy üveg bort, összekulcsolta a mellkasán az ujjait, és átható pillantást vetett rám azzal az elképesztő szemével.

– Nos, Julia, szeretnék mindent megtudni magáról.

– Komolyan? – kérdeztem nevetve. – Pedig nincs sok tudnivaló. – Erre felvonta a szemöldökét, én meg szentségeltem magamban. – Ez elég közhelyesen hangzott, ugye?

– Hát, egy kicsit. – Megint kivillantak a hófehér fogai. – Majd én megkönnyítem magának, oké?

– Csak tessék.

– Mondjon egyetlen dolgot a kívánságlistájáról.

– Most tényleg? – néztem rá csodálkozva. – Szóval nem kíváncsi sem a munkámra, sem a családomra, sem arra, hogy mik a kedvenc háziállataim?

– Ó, azt majd úgyis megtudom idővel – intette le az okvetetlenkedésemet egy kézmozdulattal. – Én szeretek rögtön a dolgok közepébe vágni.

Éreztem, nehezen fogok ellenállni ennek a pasinak. Közben elmeséltem neki a vágyaimat – el szeretnék utazni Írországba, meg akarok mászni egy hegycsúcsot, és szívesen lennék statiszta egy filmben –, végig feszülten figyelte minden szavamat. Lényegbevágó kérdéseket tett fel, tökéletes válaszokat adott a kérdéseimre, és soha, egyszer sem vágott közbe. Mintha nem is létezne más rajtam kívül. Mire befejeztem, úgy éreztem, csak pár perc telt el, és őszintén megdöbbsentem, amikor rájöttem, hogy több mint egy óráig beszéltem neki magamról.

– Te jó ég – mondtam őszinte zavarban. – Úgy sajnálom, hogy ilyen sokáig untattam. Most már ideje, hogy én is megtudjak magáról néhány dolgot. – Előrehajoltam, és igyekeztem utánozni az ő csupa figyelem testtartását.

– Megengedi, hogy javasoljak valamit? – kérdezte, és ahogy elmosolyodott, két gödröcske jelent meg az arcán.

Tétován bólintottam, és titkon reméltem, hogy most nem valami udvarias fordulat következik, amivel megpróbál lerázni. Hiszen olyan nagyszerűen telt ez az este, és Bryce fantasztikusan értett hozzá, hogy feloldja a gátlásaimat. Egyetlen órányi beszélgetés után is sokkal felszabadultabban éreztem magam vele, mint bármelyik korábbi kapcsolatomban. De az a gonosz kisördög a fejemben egyre csak azzal riogattott, hogy Bryce a hosszú monológom alatt nyilván már el is döntötte, hogy nem sok fantáziát lát bennem. Amikor

tovább nyújtotta a csendet, lehajtottam a fejem, és tekintetemmel ujjaim kényszeredett mozgását követtem, ahogy az asztal finom berakásának a mintáit babrálják.

– Mit szólna hozzá, ha az ital után meg is vacsoráznánk?

– Komolyan? – kaptam fel a fejem, hogy a szemébe néz-
zek.

– Nézze, tudom, hogy csak egy italtra vállalkozott, és ha úgy dönt, hogy inkább búcsút mond nekem, megértem, csak hát nagyon szeretnék egy kicsit több időt tölteni magával.

– Boldogan – feleltem, miközben alaposan meglepődve, bár a meghívásnak és az őszinte közvetlenségének megörülve felálltam. Korábbi kapcsolataimban mindig találgatni kényszerültem ilyenkor, hogy vajon mit gondolhat magában a másik. Üdítően hatott rám, hogy ez a férfi csöppet sem kertel.

Bryce felpattant a székéről, és odaugrott, hogy kihúzza alólam az enyémet. A zakója, amely még mindig a vállamra volt terítve, majdnem leesett, amikor teljesen kiegyenesedtem.

– Már egy cseppet sem fázom. Valószínűleg szeretné viszszakapni a zakóját.

– Dehogyan – mondta, aztán határozott mozdulattal kivette a zakót a kezemből, és visszatette a vállamra. – Az éttermben hűvösebb van. Jobb, ha magán tartja. Akár bújjon is bele, ha úgy kényelmesebb.

Tiltakozni akartam. A zakója eltakarta a klassz kis ruhámat, pedig éppen azzal szerettem volna elkápráztatni, és félttem, hogy még bepiszkítom, vagy ráejtek valami ételmorzsa, ha magamon hagyom. De elég volt rápillantanom a könnyörgő arcára, hogy vállat vonjak, és beletörődően belebúj-
jak a zakójába.

– Hát akkor köszönöm. – Felragyogó mosolya bőven kárpótolt a kis kényelmetlenségért. Meg különben is, ő már érkezéskor megcsodálhatta a ruhámat, a többiekkel meg nem törődtem.

Amikor a maître pillanatnyi tétovázás nélkül a terem egyik intimebb zugában álló asztalhoz kísért bennünket, rádöbentem, hogy Bryce nyilván már előre sejtette, hogy vacsora lesz az est végkifejlete. Eltűnődtem, vajon milyen más végkifejletek járhatnak még a fejében, és a gyomrom azonnal görcsbe rándult. Mély levegőt vettem, aztán kellő önmérsékletre intettem magam. Lehet olyan elbűvölő ez a pasi, amelyen csak akar, akkor sem fekszem le vele az első randin.

Egyelőre legalábbis úgy tűnik.

– Mi az étterem specialitása? – kérdeztem Bryce-től, miután ő is helyet foglalt velem szemben a bokszban. Kinyitottam az étlapot, és ámulva szemléltem a hatalmas választékot.

– Minden nagyon finom, de ha akarja, én majd választok magának.

– Hát persze, bízom az ízlésében – feleltem neki megkönnyebbülve.

Bryce odaintette a pincéernőt. Az olyan szapora léptekkel sietett oda az asztalunkhoz, mintha egész este csak erre a hívásra várt volna. Röviden felvetődött bennem, vajon minden vendéget megillet-e ez a kitüntetett figyelem, de amikor gyorsan körbepillantottam az étteremben, láttam, hogy bár mindenkit nagy tisztelettel és könnyed eleganciával szolgál ki a személyzet, a mi mozdulatunkat többen is lesik, még a saját vendégeik kiszolgálása közben is.

Miután Bryce leadta a rendelésünket két adag kemencében sült lazacra vadrizzsel, közelebb hajoltam hozzá, és halank ezt kérdeztem tőle:

– Na és magáról mit kell tudni? Miért jár magának egy foglalt asztal a bárban, ez a pompás szeparé az étteremben és az, hogy a személyzet csakis a maga gondolatait lesi? Csak nem valami gengszterfőnök? – Még rá is kacsintottam, hogy lássa, csak ugratom, pedig őszinte kíváncsiság gyötört.

Elnevette magát, én pedig megkönnyebbültem, hogy láthatóan nem vette tolakodásnak a megjegyzésemet.

– Nincs szó ilyen sötét dolgokról – felelte, aztán hátradőlt, és engem figyelt. – Ügyvéd vagyok. Ennek a szállodának a tulajdonosa is az ügyfelem. Ami azt illeti, minden egyéb vállalkozását is én képviselem.

– Így már értem – bólintottam lenyűgözve. – És hogyan jutott hozzá egy ilyen fontos ügyfélhez?

– Hát erről inkább majd máskor mesélek – válaszolta Bryce, és az alkarját az asztalra támasztva közelebb hajolt.

– Ahogy jólesik – mondtam neki, és a számhoz emeltem a vizespoharamat. Próbáltam vigyázni, nehogy túlzott reményeket tápláljak az újabb elejtett célzás miatt, miszerint még a mai estén túl is vannak tervei velem.

Két óra múltán hátradőltem a székemen, és örültem, hogy magamon hagytam Bryce zakóját.

– Az idejére sem emlékszem, hogy mikor ettem utoljára ilyen finomat – mondtam neki. – Köszönöm, hogy elhozott ide.

– Örülök, hogy ízlett – mondta Bryce. Aztán felállt, és a karját nyújtotta nekem. – Sétál egyet velem?

Eljött tehát a pillanat. Most kell világosan a tudomására hoznom, hogy bár az édes bor és a fantasztikus vacsora levett a lábamról, nem maradok itt vele éjszakára valamelyik elegáns vendégszobában. Bár szívesen megnéznék egyet. A hírek szerint elképesztően gyönyörűek. Csak akkor döbbenem rá, hogy alighanem hangosan is kimondhattam a gondolataimat, amikor Bryce bólintott.

– Itt valóban nagyszerűek a szobák. Az egész városban nincs náluk szebb. – De aztán ahelyett, hogy odakísért volna

a recepcióhoz, hogy megérdeklődjék, van-e szabad szobájuk, karon fogva kivezetett a hűvös estébe. Néhány percig szótlannul ballagtunk egymás mellett, és én nem tudtam, vajon ő is érzi-e a feszültséget a levegőben, vagy csak én képzelődöm.

– Nagyszerű volt ez az este, Bryce – szólaltam meg végül.
– Nem is tudja, mennyire örülök, hogy a szél az útjába fújta a papírjaimat.

– Én nem hiszek a véletlenekben, Julia – felelte komolyan Bryce. Megállt és szembefordult velem, aztán mindkét kezemet a kezébe zárta. – A sors rendelte így, hogy ma össze találkozzunk annál a szökőkútnál. Nem véletlen volt.

Meghatódtam attól, amit mondott. Olyan romantikusan hangzott, hogy bár szörnyen néztem ki a kávéfoltos, csuromvizes kosztüömömben, így is egymásra találtunk.

– Azt hiszem, igaza van, Bryce Covington.

– Nagyon szeretném, ha újra találkoznánk, Julia.

– Én pedig nagyon örülnék, ha újra találkozóra hívna, Bryce.

Elmosolyodott, engem pedig villámütésként ért a felismerés, hogy bármit megadnék érte, ha örökre ott ragadna ez a mosoly az ajkán. Őszintén meglepődtem, milyen erős vonzalmat érzek iránta. Igyekeztem kiverni ezt a gondolatot a fejemből, hogy majd később, józan fejjel megvizsgáljam. Csöndesen beszélgetve sétáltunk tovább, amíg vissza nem érkeztünk a szökőkúthoz, ahol leültünk, és a város éjszakai nyüzsgését figyeltük. Bryce mesélt még egyet-mást a munkájáról, bár sok részletet nem árulhatott el az ügyfeleiről. Úgy tűnt, jó néhány igen befolyásos ember is akad közöttük, és a tiszteletem egyre fokozódott iránta.

– Későre jár – mondtam végül, és lassan felálltam. – Munkanapokon ritkán járok el hazulról, de ez a mai este nagyszerű volt.

– Jöjjön, elkísérem a kocsijához – állt föl Bryce is. Bólintottam, aztán elindultunk az irodaépület mögötti parkolóház felé, a cég által finanszírozott parkolóhelyhez.

– Legközelebb – mondta Bryce, miközben a kocsikulcsomat keresgéltem a táskámban – majd magáért megyek.

– Így is jó lesz – feleltem, miközben végre ráakadtam a kulcsomra. – Nekem az is megfelel, ha találkozunk valahol.

– De én ragaszkodom hozzá – mondta most már határozottan. – Úgy illik, hogy én menjek magáért. Mit szólna a hétvégéhez?

Elképesztően sármos ez az ember. Én mindig igyekeztem megkönnyíteni a partnereim dolgát, mert attól féltem, különben nyűgnek éreznek. De Bryce szemmel láthatóan nem így fogta fel a dolgot. Mintha nem is lett volna más vágya, mint hogy a kedvemben járjon. Úgy döntöttem, nem ellenkezem.

– Hát jó. – Aztán megadtuk egymásnak a telefonszámainkat, hogy üzenetben elküldhessem neki a címemet.

– Rövidesen jelentkezem – mondta, és a hátam mögé nyúlva kinyitotta a kocsim ajtaját.

Nekifogtam, hogy kikászálódjam a zakójából, hogy visszaadhassam neki, de félúton leintett.

– Majd a hétvégén visszaadja. Legalább nem fog fázni hazafelé az úton.

Odahajolt hozzám, és tudtam, eljött a pillanat. A csóké. Egy tökéletes randevú tökéletes befejezése. Felsőhajtottam, a szempillám remegve összezárult.

– Jó éjt, édes Julia – súgta oda, és a lehelete megborzonegatta az ajkamat. Aztán visszahúzódott, nekem pedig kinyílt a szemem, és rámeredtem. Ez ugyan nem volt csók, de legalább olyan elsöprő ereje volt. Megvárta, amíg beülök a vezetőülésbe, aztán becsapta mögöttem a kocsim ajtaját. Még akkor sem vette le rólam a tekintetét, amikor már elindul-

tam. A visszapillantó tükörből láttam, ahogy ott áll mozdulatlanul, aztán kifordultam a garázból, és hazafelé vettem az irányt.

Aznap éjjel gondosan odaterítettem a zakóját az ágyam mellett álló szék támlájára, álmomban időnként felbukkant ez az összetéveszthetetlen, acélkék szempár és a gazdájának szívből jövő, felszabadult nevetése, azé a férfié, akiről tudtam, hogy máris belezúgtam.

Egyre halványodik a tetőablakon beszűrődő fény. Már esteledik, az asszony pedig némán ül a fokozatosan hűlő vízben. Odakint valahol ugatni kezd egy kutya. A külső zajok általában nem szűrődnek be a házba. Ha a férje halalaná, nagyon feldühödne, hogy valaki ilyen közel merészkedett. Egyre azt bizonygatta, hogy a magas kerítés és a masszív kapu arra való, hogy őrizze az otthonuk biztonságos légkörét. De volt valami, pontosabban valaki, akit még ennél is szigorúbban őrzött, és akit mindenáron magához akart láncolni, bár már nem szerette. De birtokolni akarta. És irányítani. Úgy, hogy még örüljön is neki. És naivan azt higgye, hogy ez a birtoklás maga a boldogság.

3. fejezet

Na, gyerünk, mondd el még egyszer! – követelte szinte elakadó lélegzettel Kate, és még a telefonon át is kiéreződött a hangjából az izgatottság. – Szóval mit mondott, amikor elbúcsúzott tőled?

Felsóhajtottam, mint aki tényleg unja már a témát, de azért a hangomból jól kivehető volt a boldog szédület, miközben újra elismételtem neki Bryce búcsúszavait.

– Jó éjt, édes Julia!

Kate felnyögött, és bár igyekezett uralkodni magán, azért elég jól hallottam, mit mond.

– Fantasztikus ez a pasi. És mikor találkoztok újra?

A nővérem nem sokat várt velem, hogy kifaggasson az előző esti randevúm részleteiről. Csak sajnós elég rosszkor sikerült felhívnia, mert reggel simán átaludtam az ébresztőmet. Pontosan ezért nem jártam szórakozni hétköznapiokon. Jól ismertem magam, tudtam, hogy képtelen vagyok rendesen funkcionálni, ha nincs meg a nyolc óra alvásidőm.

– Kate, nem beszélhetnénk ezt meg máskor? Például a hétvégén, amikor úgyis összejövünk egy italra? El fogok késni a munkából. – Majd meghaltam, hogy minél előbb kibeszéljem vele a randim részleteit, de máris erős késésben voltam, és nem akartam lerombolni az előző délután kiépített hídfőállásaimat Elaine-nél.

– Ne már, nekem *most* kell megtudnom mindent. Munka után mit csinálsz? Nem jössz át vacsorára? A fiúk is örülnének neked.

– A fene tudja, Kate, szerintem méltatlan lenne, ha lealacsonyodnék holmi sajtos hamburgerig meg csirkefalatkáig a tegnapi Burrier-beli lakoma után...

– Neked aztán alaposan felvitte az isten a dolgod – felelte mesterkéltén sóvárgó hangon Kate.

– Nos, nem én választottam ezt az életformát – válaszoltam neki, de aztán nem tudtam tovább folytatni, mert bugyborékolva kitört belőlem a nevetés. – Oké, akkor beugrom vacsira. Odamegyek egyenesen munka után, rendben?

– Várunk!

Húsz perccel később rohanva, idegesen munkába indultam, és már előre rettegettem, hogy meg fog leckéztetni Elaine. Amikor beviharzottam a kuckómba, meglepetten láttam, hogy a számítógépet valaki már bekapcsolta, és az íróasztalomon egy nagy halom jelentés vár rám szépen összerendezve. Elaine éppen telefonon beszélt valakivel, nekem csak barátságosan odaintett egyet, miközben sietve elhelyezkedtem az íróasztalom mögött, és a táskámat a helyére raktam az alsó fiókba.

Tökéletesen összezavarodva bejelentkeztem a számítógépen, és nekifogtam, hogy elolvassam a bejövő e-maileket.

– Pssz! – Összereztem a hátulról jövő pisszentésre. A vállam felett hátrapillantottam, és észrevettem Micah-t, a másik asszisztenst, aki ravaszkásan nézett le rám.

– Nem kell izgulni, kimentettelek reggel.

A hála és a gyanú érzése keveredett bennem. Nekiszégeztem hát az első kérdést, ami az eszembe jutott.

– De hát miért?

Micah sosem viselkedett túl barátian velem. Majdnem ugyanannyi ideje volt az ügynökségnél, mint én, mégis úgy

parancsolgatott a többi asszisztensnek, mintha a *Bajos csajokból*¹ lépett volna elő. Szinte senki sem dőlt be a kiseded játékainak, de a lányok többsége bizonyos tisztelettel viszonyult hozzá, minthogy ő volt a rangidős. Mivel én már előtte is itt dolgoztam, nem láttam szükségét, hogy hagyjam ugráztatni magam, és ezt láthatóan elég rossz néven vette, annak ellenére, hogy engem sem léptettek még elő.

– Láttalak tegnap este azzal a szívödöglesztő pasival a Burrierben – szólalt meg nevetve. – A helyedben nekem sem sikerült volna idejében felkelnem. – És sokatmondóan megrángatta a szemöldökét. Aha. Az, hogy Bryce-szal látott, nyilván megnövelte az ázsiómat. Ha emiatt barátságosabb lesz velem a jövőben, akkor örülök, hogy meglátott veled. – Ne izgulj, Elaine-nek beadtam, hogy be kellett ugranod a nagyfőnökhöz. – Elaine irodája felé pillantott. – Tettem bizonyos célzásokat rá, hogy a dolog összefüggésben van a cégnél töltött tizedik évfordulójával, így aztán most kénytelen leszel a kedvéért egy partit rendezni, de szerintem az a pasi megér neked ennyit.

Nagyszerű. Persze előre tudtam, hogy nem lesz ingyen a segítsége. És különben is tökéletes tévedésben volt az előző estém végkifejletét illetően, de minthogy semmi köze sincs hozzá, nem tartottam fontosnak, hogy helyreigazítsam.

– Köszönöm, hogy kimentettél, Micah.

– Gyere, ebédelj ma velünk. Akkor mesélhetsz erről a titokzatos pasidról. – Azzal újra a saját számítógépe felé fordult, meg sem várva a válaszat. Láthatóan biztos volt benne, hogy boldogan ráugrom az ajánlatára. Talán nem is tévedett. Mert ugyan semmi kedvem sem volt hozzá, hogy

¹ *Mean Girls* (Bajos csajok) – 1997-es amerikai film egy elkényeztetett és rosszindulatú lányokból álló gimnáziumi klikkbe belecsöppenő lány kalandjairól.

úgy táncoljak, ahogy ő fütyül, de azért összeveszni sem akartam vele. Ráadásul őszintén kedveltem azt a társaságot, amelylyel Micah rendszerint együtt ebédelt. Talán még beszélgetnünk sem kell sokat.

Pityegni kezdett a telefonom, és én automatikusan oda-pillantottam.

Köszönöm a tegnapi estét. Remélem, jól telik a napja - B.

Elképesztő, hogy ez az ember még a távolból is mekkora hatással van rám. Elég ártatlan üzenet volt, mégis mélységesen felkavart. Mert fontos voltam neki annyira, hogy már másnap jelentkezzen. Ebből is látszik, hogy komolyan gondolja a kapcsolatunkat.

Elaludtam, de amúgy minden rendben, válaszoltam neki. Valaki eltérített a megérdemelt pihenőmtől.

Bocsánatot kérnék, de sajnós egy cseppet sem sajnálom. Remélem, azért nem kevertem bajba.

Halkan kuncogni kezdtem magamban.

*Egyelőre nem, de ha nem látok azonnal munkához, akkor még előfordulhat. Szép napot!
Majd este felhívom.*

Most, hogy a munkán kívül valami más is megjelent az életemben, újult erővel vettem rá magam az e-mailjeimre, dúdolóva végeztem az amúgy unalmas feladatot, és közben ábrándoztam magamban.

Pár órával később leparkoltam Kate-ék háza előtt, és még mindig csupa mosoly volt az arcom. Napközben Bryce többször is küldött szöveges üzenetet, velem pedig madarat lehetett volna fogatni. Még akkor sem jöttem ki a sodromból, amikor az irodai mindenesünk, Derrick rossz helyen tűzte össze az összes jelentésemet, úgyhogy kezdhettem az egészet előlről. Gyanítottam, hogy szándékosan tette, de ma még ezzel sem tudott felidegesíteni.

Érezze jól magát a nővérééknél ma este! - B.

Nem válaszoltam Bryce üzenetére, de jókedvemben egy dalocskát dúdolván szálltam ki az autóból, és a táskámba dugtam a telefont. Kate-ék háza egy jellegzetesen kertvárosi utcában állt. A szomszédos ház előtt egymást ugrató kölykök kosárlabdáztak, a nyitott ablakon át kiszűrődtek az esti tévéhíradó hangfoszlányai, a távolban valahol nagy dübörgéssel beindított valaki egy fűnyírót. A levegőt betöltötte a frissen nyírt fű illata, melyet mélyen magamba szívtam. Imádtam ezt a környéket. Kate-tel sokszor viccelődtünk azon, hogy ha majd megállapodom és férjhez megyek, nekünk is itt kellene valahol a közelben házat vennünk, és akkor együtt játszhatnának a gyerekeink.

Kicsit lehervadt a mosoly az arcomról, amikor hirtelen ráeszméltem, hogy ha ebben az ütemben haladok, Kate fiai már rég ki fognak nőni a közös játékból, mire nekem is gyerekeim lesznek. Nem baj, legalább idősebb unokatestvéreik lesznek. Hosszú idő után most először ringattam bele magam a hitbe, hogy a mi kis közös terveink talán egyszer mégis valóra válnak. Ösztönösen éreztem, hogy Bryce is szívesen lakna itt, ezen a csöndes, öreg házakkal teli környéken, a barátságos szomszédok között. Fejcsóválva elnevettem magam,

hogy mindössze egyetlen randevú után már ott tartok, hogy házakat nézek. Lassíts egy kicsit, Juli!

Amikor odaértem Kate-ék háza elé, majd kopogtatás nélkül benyitottam, azonnal megcsapták a fülemet az ismerős káosz harsány hangjai. A két kisfia szokás szerint most is a Star Wars-os jelmezében szaladgált fel-alá a házban, a fénykardjukkal hadonásztak, és igyekeztek megfojtani egymást.

– Fiúk! – próbálta Kate túlharsogni a két vitéz harci kiáltásait. – Megjött Julia nénétek! Tegyétek el szépen a fénykardokat, mert asztalhoz ülünk.

– Még csak az kéne! – Mindkét fiú lopakodva elindult felém. – Ez itt nem Julia, hanem Rey, aki azért jött, hogy megint legyőzze Kyle Rent! – Azzal a nyolcéves Scott nekem szegezte a fénykardját. – De még ha Kyle elesne is, Snoko Nagyvezér sosem adja fel!

– Scott! A nevem Kylo Ren! – javította ki felháborodottan a bátyját a hatéves Kyle. – A Kyle Ren nem is rendes jedinev.

– De hát így hívnak.

– Ne már...

– Fiúk! – intette őket ismét rendre elcsigázottan Kate. Nagyon szerettem látogatóba jönni hozzájuk, bár kétségtelenül annak is megvannak az előnyei, ha az ember egy fárasztó, hosszú nap után a nyugodt otthonába megtérve végre elengedheti magát. Megsajnáltam Kate-et, és figyelmeztetően magam elé tartottam mindkét kezem.

– Egyikőtök sem tud szembezállni az Erővel – mondtam a fiúknak, és közben kis köröket írtam le a mutatóujjaimmal. – Úgyhogy dobjátok el a kardjaitokat, és nyomás leülni a vascsorához.

Scott szemében láttam, ahogy elbizonytalanodik. Bár szerte a gonosz szerepét, azért tudta, hogy a végén mindig

a jó győzedelmeskedik. Végül aztán megtorpant, és a földre dobta a fénykardját.

– Eldobom hát a kardomat, és asztalhoz ülök. – Azzal robothoz illő, darabos mozdulatokkal odasétált az asztalhoz, és leült.

Kyle, aki mindig igyekezett Scott kedvében járni, csendben követte a bátyját.

– Az isten áldjon! – mondta Kate. – Sose gondoltam volna, hogy szülői mivoltomban ennyi szablyára lesz szükségem.

– Fénykardra! – javította ki Scott, aztán elhallgatott, amikor figyelmeztetően ismét a magasba emeltem a karomat.

Kate odajött hozzám a szoba túlsó végébe, gyors mozdulattal megölelt, aztán belém karolt.

– Na, most, hogy végre sikerült néhány percnyi tűzszünetet kieszközölnünk, azonnal mesélj el mindent a tegnapi estéről!

– Szerintem okosabb lenne, ha megvárnánk, amíg Kylo Ren és a Nagyvezér befejezik a vacsorát – feleltem neki, miközben helyet foglaltam az asztalnál, és egy pillantást vetettem kíváncsian fülelő unokaöcsémre.

– Rendben, de ne hidd, hogy megúszod – mondta Kate, aztán eltűnt a konyhában, hogy behozza a vacsorát, egy serpenyőben készült, gőzölgő lasagnét. – És a részletekre is kíváncsi vagyok.

Az égre emeltem a tekintetem.

– Eddie merre jár?

– Túlórázik. Már megint. – Tisztán kiérződött a hangjából, hogy éllel mondja. Eddie-vel ketten valaha tökéletes párt alkottak, de a férfi az utóbbi időben egyre többet túlórázott, anélkül, hogy fizetséget kapott volna érte, és a házasságuk szövete mintha lassan foszladozni kezdett volna a széleken. Persze külső szemlélő aligha vette volna észre, de én túl jól ismertem mindkettőjüket. Pillanatnyilag nem akar-

tam fennakadni ezen, de magamban elhatároztam, hogy én ugyanúgy ki fogom kérdezni Kate-et néhány részletről, mint ahogy ő engem.

– Ah, milyen jólesik egy kis csönd és nyugalom – mondta Kate. A kanapén ült kényelmesen nyújtózkodva, amikor odaléptem hozzá a nappaliból, miután az unokaöcséimet sikeresen ágyba dugtam. Scott még elalvás közben is a fénykardját markolászta, bár előzőleg összevitakoztunk azon, hogy a Nagyvezér egyáltalán hord-e fénykardot. A nővéreim gyerekeivel töltött idő hatására mindig megfájdult a szívem, amiért nekem még nincsenek sajátjaim, és folyton az járt a fejemben, vajon hogyan néznének ki a Bryce-szal közös kisbabáink. Nem vitás, hogy belezúgtam ebbe a pasiba.

– Eddie hazajött már? – tettem fel gyorsan a kérdést, mielőtt még Kate lerohanhatott volna a randimmal kapcsolatos kérdéseivel.

– Igen – felelte Kate, és fejével az alagsorba vezető ajtó felé bökött –, felkapott egy szelet hideg lasagnét, és eltűnt odalent. Hajnali egy óra előtt nem is fog előkerülni.

– Máskor is így szokta? – kérdeztem a homlokomat ráncolva.

– Az utóbbi időben mindig – felelt nagyot sóhajtva Kate. Pillantása megállapodott az alagsorba vezető ajtón, mintha mondani akarna még valamit, de inkább nagy levegőt vett, és gondtalan arckifejezést erőltetett magára. – Na, de ennyi elég is lesz egy unalmas, mindennapi rutinba belefáradt házaspárról. Inkább hadd halljak valamit erről a pasiról, aki szemmel láthatóan tökéletesen levett a lábadról. – A szája szegletében bujkáló, önelégült kis mosoly kíséretében alaposan végigmért. – Komolyan mondom, Juli, amióta megérkeztedél, egyfolytában úgy vigyorogsz, mint a vadalma.

– Scott és Kyle az oka, hogy... – fogtam bele, de Kate leintett.

– Ezzel ne is próbálkozz. Én is tudom, hogy imádod a gyerekeimet, de miattuk még egyszer sem töltött el ilyen ragyogás, mint ma este. Ami teljesen normális, úgyhogy gyerünk. Ki veled! – Azzal kíváncsi tekintettel közelebb hajolt hozzám, és ez elég volt ahhoz, hogy belefogjak az előző esti randevúom részletes történetébe.

Miután elhallgattam, Kate hátradőlt a párnákon, és fel-sóhajtott.

– Te, Juli, ez a srác tényleg fantasztikus lehet. – Fürkésző tekintettel vizslatta az arcomat. – Sokat gondolkoztam rajta, vajon képes lesz-e bárkit is közel engedni magadhoz a Jake-vel történetek után...

– Nem is hiszed, milyen klasszul elbeszélgettünk – mondtam. Nem volt kedvem hozzá, hogy a volt vőlegényemről kezdjünk beszélni.

Jake annak idején azt ígérte, a csillagokat is lehozza nekem az égről. A főiskolán ismerkedtünk meg, és ő egész másnak tűnt, mint a többi srác. Az egész életét másképp képzelte. Eleve arra számított, hogy csupa jó dolog fog történni vele, és többnyire úgy is lett. Egyszer azt mondta nekem, csak a szívére hallgat, mert az mindig a helyes irányba vezet. Miatta fogadtam el ezt a szerény asszisztensi állást, ahelyett hogy egy másik városba költöztem volna jobb kilátásokkal; ő ragaszkodott hozzá, hogy itt maradjunk. Amikor beleegyeztem, megkérte a kezemet, én pedig hallgattam a megérzéseire, hogy jobb, ha itt kezdünk új életet.

Két hónapra rá hirtelen úgy döntött, elvállal egy féléves állást egy biofarmon, és megismerkedik a mezőgazdasági munka rejtelmeivel. Aztán eszébe jutott, hogy végig kellene járnia az Appalache-ösvényt, végig, az egész 3500 kilométert. Közben én türelmesen vártam a soromra, abban a biz-

tos hitben, hogy előbb-utóbb visszatér hozzám, és végre elkezdhetjük a közös életünket.

Amikor felbontotta az eljegyzésünket, Jake arra hivatkozott, hogy úgy érezte, már én sem bánnám, ha elválnának az útjaink, mert véglegesen eltávolodtak egymástól az életcéljaink. Azt mondta, más-más világban élünk, szerinte én leragadtam egy bizonyos szinten, és csak akadályoznám őt. Kinevetett, amikor azt javasoltam neki, hogy próbáljunk mindent rendbe hozni. Még akkor is csak nevetett, amikor lehúztam az ujjamról a jegygyűrűt, és sírva visszaadtam neki.

Ma már külföldön él a gyerekkori szerelmével, valamilyen fejlődő országban látnak el humanitárius feladatokat. Néhány közös barátunk mesélt róluk. Csöppet sem bántam, hogy ott maradok Kate-tel meg a fiúkkal, de a szakítás súlyos csapást mért az önbizalmamra. Mostanáig tartott, mire egyáltalán felmerült bennem, hogy lassan ideje lenne egy új kapcsolatnak.

– Na, jó – zökkenett vissza a jelenbe Kate. – Igazad van, hagyjuk a fenébe ezt a fellengzős lúzert! Összpontosítsunk inkább a te mesebeli hercegedre. Mit is mondtál, mi a foglalkozása?

Fellélegeztem, amikor a témaváltással eltávolodtunk múltam fájdalmas emlékeitől. Nagyjából kihevertem már, de azért nem esett jól visszagondolnom rá. Senkinek sem esik jól, ha közlik vele, hogy nem üti meg a mértéket. Elkezdtem Kate-nek hosszasan mesélni arról, milyen fontos munkát végez Bryce, de már beszéd közben is belém költözött némi kétely. Hiszen eleinte Jake is olyan klassz srácnak tűnt. Igen, talán egy kicsit önző volt. És felszínes. Persze, fiatalok voltunk, nem számított. De azóta évek teltek el, és én okosabb lettem. Vagy mégsem?

Már majdnem tizenegy óra volt, amikor elindultam hazafelé. Tudtam, hogy ennek ára lesz majd másnap reggel, de megérte ez a jó kis csajos beszélgetés a nővéremmel. Úgy tűnt, az utóbbi időkben folyton a gyerekeiről beszélünk, azelőtt meg Eddie volt az állandó téma. Amióta Jake faképnél hagyott, nekem minden gondolatom a munkám körül forgott, alighanem ideje, hogy valami hobbi után nézzek.

Már épp ágyba akartam bújni, amikor észrevettem, hogy nem állítottam be az ébresztőórát a telefonomon, amit a táskámban felejtettem. Arra mégsem építhettem, hogy Micah két egymás utáni napon kisegít, úgyhogy elhatároztam, három ébresztőórát is felhúzok.

Amikor feloldottam a mobilom képernyőjét, egy szöveges üzenet várt rajta Bryce-től. Őt aligha számíthattam a hobbi-jaim közé, de talán majd segít kitalálni valamit.

Nem akartam felkelteni, ha már alszik, úgyhogy én is szöveges üzenetben válaszoltam.

Helló, épp most értem haza. Kösz az üzeneteket. Nagyon jól éreztük magunkat, de túl hosszúra nyúlt az este. Nem akarom felkelteni, inkább hívjon fel holnap reggel, amikor megkapja ezt az üzenetet!

Megnyomtam a *küldés* gombot, rácsatlakoztattam a töltőre a telefonomat, és épp a lámpa kapcsológombja felé nyúltam, amikor szinte azonnal csörögni kezdett. A szívem megtelt melegséggel, amikor a képernyőn felvillant Bryce neve.

– Helló – mosolyogtam bele a telefonba, és örültem neki, hogy még ébren van. – Azt hittem, már az igazak álmát alussza.

– Dehogy, reméltem, hogy felhív – felelte Bryce. – Kíváncsian vártam, hogy megtudjam, hogyan telt az estéje.

– Jól, köszönöm – feleltem kicsit tétován, amíg eldöntöttem magamban, hogy egyelőre még korai lenne beszámolnom neki a nővérem házasságának a buktatóiról. – Szinte kizárólag mérsékelt izgalmas dolgokról beszélgettünk. Munkáról, a gyerekeiről, de hát maga is tudja...

– Tényleg semmi másról nem volt szó? – kérdezte harsány nevetéssel.

– Hát... tényleg nem emlékszem, hogy bármi érdekes téma felmerült volna.

– Na, persze, persze – nevette el magát újra. – De nem erőltetem. Csak tudni akartam, hogy van, viszont most hagyom aludni. Ahhoz képest, hogy bevallottan nem jár el hazulról hétköznapiokon, az utóbbi két estén nyújtott teljesítményét még egy éjjeli bagoly is megirigyelhette volna!

– Pedig ez nem a szabály, hanem a kivétel – feleltem én is nevetve. – És holnap a munkahelyemen nagy árat fogok fizetni ezért a kihágásért, hogy aztán, amikor hazaérek, úgy zuhanjak be az ágyamba, mint egy tuskó.

– Holnapra tehát nincsenek tervei? – A kérdést most is azzal a nyugodt magabiztossággal tette fel, amit máris a védjegyének tekintettem.

– Nincsenek. Ezen a héten tökéletesen kimerített a szokásosnál jóval hektikusabbra fordult társadalmi életem – ugrottam egy kicsit.

– Na és pénteken? Akkor még szabad?

– Hmmm... – feleltem, eljátszva, hogy gondolkodóba estem, noha a naptáram hetekre előre üresen állt. – Eredetileg azt terveztem, hogy végre sort keríték néhány bonyolultabb házimunkára. Például kitakarítok a tűzhely mögött, letisztítom a fürdőszobacsempék fugáiba lerakódott vízkövet, ilyesmiket. Tudja, amitől minden nő izgalomba jön.

Elnevette magát.

– Mondja, nem tudnám rábeszélni, hogy halassza el ezeket a kihívásokat, és inkább velem töltse az estét?

– Nem is tudom – mondtam nagyot sóhajtva. – Hát, végül is elhalaszthatom őket szombatra. Persze csak ha okvetlenül muszáj.

– Nagyra értékelem az önfeláldozását.

Hátradóltem a párnámra, és eloltottam az éjjeli lámpát.

– Azt hiszem, lassan ideje lenne aludnom. A főnöknőm valamiért jobban szereti, ha az eszméletemnél vagyok munka közben. Szép álmokat!

Egypár pillanatig semmit sem válaszolt, és már azt hittem, talán ő maga is elszenderedett. De aztán mégis megszólalt.

– Csudaszép álmaim lesznek, ha sikerül magával álmodnom, Julia Hawthorne.

A szavai jóleső bizsergéssel töltöttek el.

– Ha sok ilyen bókot mond, akkor megtartom még egy ideig.

– Számítok rá... – felelte kuncogva. – Aludjon jól, Julia! Majd holnap hívom.

– Jó éjt, Bryce!

4. fejezet

Lassan azon kezdtem töprengeni, vajon nem valami színes álom űz-e tréfát velem. Miközben Bryce-szal egyre szebben alakult a kapcsolatom, a munkahelyemen is jó irányt vettek az események. Elaine mindig is egy kicsit elutasítóan kezelt a múltban, de amióta elé tártam a számítógépes nyilvántartás és adatkezelés előnyeit, kifejezetten barátságossá vált a viszonyunk. Fokozatosan rám bízott kisebb önálló munkákat is a szokásos lóti-futi feladatok helyett. Még a cég elnökéhez is elküldött egy üzenettel, pedig őhózzá csak nagyon keveseknek volt bejárása. Pénteken behívott az irodájába, és kikérte a véleményemet az egyik reklámtervéről.

– Ezen a szekecsen nagyon jó a választott betűtípus, a másikon viszont sokkal jobbak a színek – mondta az orrát ráncolva, miközben újra szemügre vette a megrendelt hirdetésre készített változatokat.

Az ajkamat harapdáltam, és azon tűnődtem, vajon megmondjam-e neki, hogy én melyiket választanám, vagy bölcsebb, ha csak egyetértek a választásával. Támadt egy nagyon jó ötletem, de nem akartam átlépni a hatáskörömet.

– Nyögd már ki, Julia – biztatott végül Elaine. – Sosem fogsz előrelépni ennél a cégnél, ha nem mondd ki a véleményedet.

Ami azt illeti, akkor sem, ha olyat találnék mondani, ami nem tetszik neki, de erről a felismerésemről aztán végképp

hallgatnom kellett. Helyette inkább bólintottam, és a számítógépre mutattam.

– Megengeded?

– Csak tessék – mondta, és a billentyűzetre mutatott.

Elmentettem a munkáját, aztán összeolvastottam a két verziót.

– Ez így nem lesz jó – mondta Elaine. – Ide nem való ez a betűtípus.

– Egy pillanat – mondtam neki –, várj egy kicsit, rögtön kész vagyok.

A sóhajtása világosan elárulta, nincs hozzászokva ahhoz, hogy az asszisztensei ilyen hangnemben beszéljenek vele, nekem meg görcsbe rándult a gyomrom, de hát végül is ő biztatott, hogy mondjam el a véleményemet. Kiválasztottam egy betűtípust, ami nem sokban különbözött az ő kedvencétől, mégis sokkal jobban illett a grafikához, a helyére illesztettem, aztán hátraléptem.

Néma csend lett az irodában, miközben Elaine közelebb jött, és olyan közel hajolt a monitorhoz, hogy az orra már majdnem érintette. Alaposan tanulmányozni kezdte az alkotásomat. Lélegzet-visszafojtva figyeltem.

– Hát... ez egész ügyes – mondta végül, én pedig felsóhajtottam magamban. – Te értesz a grafikai tervezéshez?

– Nem – feleltem neki. – Legalábbis nem eléggé. A főiskola első évfolyamában ugyan jártam két ilyen szemináriumra, de azt a keveset, amit tudok, tőled meg néhány más, itt dolgozó grafikustól lestem el.

Fürkésző tekintettel mért végig.

– Szeretnél továbbtanulni? Mert van érzéked ehhez a munkához, az nem kérdés, de még lenne mit csiszolgatni a tudásodon. A cég biztosan állná a továbbtanulásod költségét, ha vállalod, hogy a megfelelő képzés megszerzése után még néhány évig nálunk maradsz.

Elállt a szavam, és össze kellett szorítanom a fogamat, nehogy leessen az állam. Miután megcsíptem ezt az állást ennél a cégnél, az érdeklődésem felébredt a reklámszakma és a grafikai tervezés iránt, de nem tudtam annyi pénzt félretenni, hogy folytathassam a tanulmányaimat. Olyan volt ez az egész, mint egy álom. Amikor úgy éreztem, hogy nem fog remegni a hangom, megköszörültem a torkomat.

– Hát az nagyszerű lenne.

– Majd körülnézek, hogy milyen lehetőségek vannak, és szólok, ha találtam valamit – mondta Elaine, azzal visszaült az íróasztalához, hogy folytassa a munkáját. Így adta értésemre, hogy távozhatok. Elindultam az ajtó felé.

– Julia?

Visszafordultam, és igyekeztem az arckifejezésemet korábban tartani, ahogy egy profihoz illik.

– Ma kitűnő munkát végeztél. Többre vagy hivatott, mint hogy odakint ülj annál az íróasztalnál.

Álmomban sem reméltem, hogy Elaine-től valaha ilyen dicséretet kapok. Nem volt az a fajta vezető, aki számolatlanul szórja a biztató szavakat, csak mert valaki elvégzi a munkáját, még akkor sem, ha jól csinálja. Valószínűbb volt, hogy a legkisebb hibát is megtalálja, és nem mulasztja el, hogy szóvá tegye. Jó hangosan.

– Köszönöm szépen, Elaine – mondtam neki, aztán kiléptem az irodájából, és egyenesen a teakonyha felé vettem az irányt. Amint becsukódott mögöttem az ajtó, elkezdtem fel-alá ugrálni, és közben az örömeimet visszafojtva kurjongattam magamban. Elég fura látványt nyújthattam, de majd szétfeszített a büszkeség. Alig vártam, hogy elmesélhessem Kate-nek. No meg Bryce-nak. Ahogy bevillant a neve, abba hagytam az ugrándoást. Nahát, milyen hamar egyike lett azoknak, akikkel meg akartam osztani az örömeimet! Érez-

tem, hogy őt is ugyanúgy fel fogja villanyozni ez a hír, mint engem. Alig vártam, hogy elmondhassam neki.

Aznap este pontban hatkor kopogtak az ajtómon. Néhány perce húztam fel a csuklómra a nővéremével egyező, talizmános karkötőmet, és most még egyszer körbehordoztam a tekintetem a szobán, aztán az ajtóhoz siettem. Aznap este egy kicsit diszkrétebben öltöztem, de reménykedtem, hogy ennek ellenére elegáns és ízléses a szerelésem, és nem úgy festek benne, mint aki épp most indul ujjatlan fekete ruhában egy temetésre. A szoknya suhogóan selymes anyagból készült, épp csak térd fölé ért, és egy piros övvel sikerült feldobnom. Mindig is utáltam a magas sarkú cipőket, és a lábam még mindig sajgott a két nappal korábbi estétől, úgyhogy inkább egy pántos szandálba bújtam, mielőtt ajtót nyitottam. És tátva maradt a szám.

Bryce elképesztően nézett ki. Öltöny volt rajta, és én hálát adtam az égnek, hogy én is valami formálisabb öltözetet választottam. Ezúttal nem viselt nyakkendőt, az inge fölül ki volt gombolva. Zsebre tett kézzel állt, és totál úgy nézett ki, mintha egy férfidivat-magazin címlapjáról lépett volna le, és amikor a tekintetem végre felkúszott az arcára, azt láttam, hogy rám mosolyog.

– Öltözzek át? – kérdezte. – Olyan csalódottnak tűnik.

– Nehogy megtegye! – kiáltottam rá, és a táskámért nyúltam. – Ó, el ne felejtsem, van itt magának valami! – Nem szívesen adtam vissza neki a zakóját, de titkon azt reméltem, az este folyamán talán kapok egy másikat. Leakasztottam a zakót az ajtó melletti fogasról, aztán egy cikornyás gesztussal átnyújtottam neki.

– Mondtam, hogy tartsa meg – mondta nevetve.

– De hát arról szó sem lehet – incselkedtem vele.

– Egy úriember nem teheti meg, hogy visszautasítja egy hölgy ajándékát – mondta, aztán felkínálta a karját: – Indulhatunk?

Még egyszer megnéztem, hogy rendesen bezártam-e az ajtót, aztán belekaroltam, és közben jólesően nyugtáztam erős bicepsze érintését. Csupasz karomon megborzongott a bőr a zakója szövetének érdes tapintásától.

– Máris fázik? – kérdezte, és közben elhúzta a karját, hogy kinyithassa előttem a házunk kapuját.

– Dehogy, csak izgatott vagyok – mondtam, és rámosolyogtam. – Mik a tervei ma estére?

– Az meglepetés, drága Julia – mondta a fejét rázva.

Már épp válaszolni akartam neki, de a torkomon akadt a szó, amikor megpillantottam a házunk előtt parkoló limuzint. De erőt vettem magamon, és megkérdeztem:

– Ez ránk vár?

– Csakis a legjobbat érdemeljük! – Bryce ismét karon ragadott, és elindultunk a kocsira. A sofőrülésből kipattant egy gömbölyded, egyensapkás férfi, átsietett a mi oldalunkra, és kitérte előttünk a limuzin hátsó ajtaját.

– Köszönöm – motyogtam, miközben Bryce intett, hogy először szálljak be én, aztán ő is becsusszant mögöttem. Még soha életemben nem ültem limuzinban, bár százszor is láttam már filmekben. Pont úgy nézett ki, beleértve a tetőablakot is... alig vártam már, hogy kidughassam rajta a fejem. Talán túlzás egy második randevún, de erős kísértést éreztem rá. Azon tűnődtem, vajon Bryce mit szólna hozzá, ha most szépen felállnék, felnyitnám a tetőablakot, kidugnám rajta a fejem, és a karomat lóbálva telekürtölném a várost a jókedvemmel. Vajon ő is velem kurjongatna, vagy zavarba jönne egy ilyen gyermetes örömkitérés láttán? Úgy döntöttem, nem próbálom ki, legalábbis ezúttal nem.